

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

*Traducere neoficială a variantei engleze a hotărârii,
efectuată de asociația obștească „Juriștii pentru drepturile omului”*

SECȚIUNEA A PATRA

CAUZA GUȘOVSCI c. MOLDOVEI

(Cererea nr. 35967/03)

HOTĂRÂRE

STRASBOURG

13 noiembrie 2007

DEFINITIVĂ

31/03/2008

Această hotărâre va deveni definitivă în modul stabilit de articolul 44 § 2 al Convenției. Ea poate fi subiect al revizuirii editoriale.

În cauza Gușovschi c. Moldovei,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secțiunea a Patra), întrunită în cadrul unei Camere compuse din:

Dl J. CASADEVALL, *Președinte*,

Dl G. BONELLO,

Dl K. TRAJA,

Dl S. PAVLOVSKI,

Dl L. GARLICKI,

Dra L. MIJOVIĆ,

Dl J. ŠIKUTA, *judcători*,

și dl T.L. EARLY, *Grefier al Secțiunii*,

Deliberând la 16 octombrie 2007 în ședință închisă,

Pronunță următoarea hotărâre, care a fost adoptată la acea dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află o cerere (nr. 35967/03) depusă împotriva Republicii Moldova la Curte, în conformitate cu prevederile articolului 34 al Convenției pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale („Convenția”), de către patru cetățeni ai Republicii Moldova, dna Valentina Gușovschi, dl Sergiu Gușovschi, dl Vasile Gușovschi și dl Anatol Gușovschi („reclamanții”), la 12 septembrie 2003.

2. Guvernul Republicii Moldova („Guvernul”) a fost reprezentat de către Agentul său la acea dată, dl V. Pârlog.

3. Reclamanții au pretins, în special, că dreptul lor la judecarea într-un termen rezonabil a fost încălcat. Ei au mai formulat câteva pretenții cu privire la câteva acțiuni pretins ilegale care au fost întreprinse împotriva lor de către autoritățile locale, cu scopul de a-i determina să părăsească satul lor.

4. Cererea a fost repartizată Secțiunii a Patra a Curții. La 3 decembrie 2005, o Cameră din cadrul acestei Secțiuni a decis să comunice Guvernului cererea. În conformitate cu prevederile articolului 29 § 3 al Convenției, ea a decis ca fondul cererii să fie examinat concomitent cu admisibilitatea acesteia.

ÎN FAPT

I. CIRCUMSTANȚELE CAUZEI

5. Reclamanții s-au născut în anii 1949, 1953, 1919 și, respectiv, 1957. Primii doi reclamanți locuiesc la Hagimus; dl V. Gușovschi locuiește în Tighina, iar dl A. Gușovschi este spitalizat într-un staționar de psihiatrie din Chișinău. Dna V. Gușovschi este invalid de gradul doi, iar dl A. Gușovschi este invalid de gradul unu.

6. Faptele cauzei, așa cum au fost prezentate de părți, pot fi rezumate în felul următor.

7. Reclamanții au fost în conflict cu diferite autorități locale și regionale, precum și cu vecinii lor.

1. Procedurile cu privire la debransarea casei reclamanților de la conducta de gaz natural

8. În septembrie 1999, casa reclamanților a fost debransată de la conducta de gaz natural din cauza neachitării de către ei a prețului întreg pentru gazul consumat. La 29 mai 2000, dl S. Gușovschi a inițiat proceduri judiciare împotriva operatorului „Moldova-Gaz” și prefectului Județului Tighina, solicitând reconectarea casei la conducta de gaz și plata prejudiciilor.

9. La 26 decembrie 2000, Tribunalul Tighina a admis pretențiile acestuia. La 18 aprilie 2001, Curtea de Apel a casat această hotărâre și a dispus rejudecarea cauzei, pe motiv că unul din pârâți nu a fost citat în instanță.

10. Se pare că instanțele judecătorești au permis ca ceilalți trei reclamanți să intervină în calitate de co-reclamanți în cauza dlui S. Gușovschi.

11. La 28 ianuarie 2002, Tribunalul Tighina a scos cererea de pe rol din cauza neprezentării reclamanților la câteva ședințe judiciare ale acesteia.

12. La 14 noiembrie 2002, Curtea de Apel a casat acea hotărâre și a dispus rejudecarea cauzei, constatând că reclamanții nu au fost citați în instanța de judecată și că procedurile au fost tergiversate.

13. La o dată nespecificată, reclamanții au solicitat strămutarea cauzei la o altă instanță de judecată. La 6 februarie 2003, Tribunalul Tighina a expediat cererea Curții Supreme de Justiție, care a respins-o la 5 martie 2003.

14. La 17 martie 2004, Curtea de Apel Tighina a respins pretențiile lor ca nefondate. La 19 mai 2004, Curtea Supremă de Justiție a casat această hotărâre și a dispus rejudecarea cauzei. La 8 septembrie 2004, Curtea Supremă de Justiție a refuzat să reexamineze hotărârea sa din 19 martie 2004.

15. La 27 octombrie 2004, reclamanții au înaintat recuz unuia din judecătorii Curții de Apel Tighina. La 9 noiembrie 2004, Curtea Supremă de Justiție a respins această cerere.

16. La 26 ianuarie 2005, Curtea de Apel Tighina a respins majoritatea pretențiilor reclamanților, constatând că ei au refuzat în mod constant să prezinte pârâtului documentele necesare pentru a face posibilă reconectarea la conducta de gaz natural în conformitate cu legea. Mai mult, nu a fost prezentată nicio probă privind prejudiciul cauzat reclamanților. Instanța a mai constatat că procedurile judiciare au durat o perioadă îndelungată de timp și, din acest motiv, a admis pretenția de bază a reclamanților și a dispus reconectarea casei lor la conducta de gaz natural, cu condiția prezentării de către reclamanți a documentelor relevante.

17. La 30 martie 2005, Curtea Supremă de Justiție a menținut această hotărâre, care a devenit astfel irevocabilă.

2. Cererile cu privire la pornirea urmăririi penale

18. În cadrul mai multor proceduri separate, reclamanții au solicitat pornirea urmăririi penale împotriva mai multor persoane, majoritatea din ei fiind vecinii lor, care, potrivit reclamanților, au pricinuit pagube proprietății lor și au încercat să-i alunge din sat. Câteva plângeri s-au referit la pretinsa lipsă de reacție a poliției locale, procuraturii și a altor autorități la plângerile lor privind actele ilegale comise de către vecinii reclamanților și câinele lor. De fiecare dată, după verificarea dosarului, procurorul a refuzat pornirea urmăririi penale și a oferit motive detaliate pentru refuz.

19. Refuzul procurorului de a porni urmărirea penală împotriva prefectului Județului Tighina din cauza debranșării casei reclamanților de la conducta de gaz natural a fost contestat în instanța de judecată. La 27 ianuarie 2004, Judecătoria Buiucani a respins cererea ca nefondată. La 25 februarie 2004, Curtea de Apel a menținut această încheiere.

II. DREPTUL INTERN RELEVANT

20. Prevederile relevante ale noului Cod de procedură civilă, în vigoare după 12 iunie 2003, sunt următoarele:

Articolul 4. Sarcinile procedurii civile

„Sarcinile procedurii civile constau în judecarea justă, în termen rezonabil, a cauzelor ...”

Articolul 192. Termenele de judecare a pricinilor civile

„(1) Pricinile civile se judecă în primă instanță în termen rezonabil. Criteriile de determinare a termenului rezonabil sînt: complexitatea pricinii, comportamentul părților în proces, conduita instanței judecătorești. Respectarea termenului rezonabil de judecare a pricinii se asigură de către instanță. La judecarea unei cauze concrete,

respectarea termenului rezonabil este verificată de instanța ierarhic superioară în procesul judecării pricinii pe calea de atac respectivă.”

ÎN DREPT

21. Reclamanții au pretins că a avut loc o încălcare a drepturilor lor garantate de articolul 3 al Convenției.

Articolul 3 prevede următoarele:

„Nimeni nu poate fi supus torturii, nici pedepselor sau tratamentelor inumane ori degradante.”

22. În continuare, reclamanții au pretins încălcarea dreptului lor la judecare într-un termen rezonabil, garantat de articolul 6 al Convenției. Ei s-au mai plâns, în temeiul aceluiași articol, de refuzul diferitor autorități de a porni urmărirea penală împotriva vecinilor lor și poliției.

Articolul 6 § 1 al Convenției, în partea sa relevantă, prevede următoarele:

„1. Orice persoană are dreptul la judecarea ... cauzei sale, de către o instanță ..., care va hotărî ... asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil”

23. De asemenea, reclamanții s-au plâns de violarea articolului 8 al Convenției și a articolului 1 al Protocolului nr. 1 la Convenție ca rezultat al deteriorării bunurilor lor.

Articolul 8 prevede următoarele:

„1. Orice persoană are dreptul la respectarea vieții sale private și de familie, a domiciliului său și a corespondenței sale.

2. Nu este admis amestecul unei autorități publice în exercitarea acestui drept decât în măsura în care acest amestec este prevăzut de lege și dacă constituie o măsură care, într-o societate democratică, este necesară pentru securitatea națională, siguranța publică, bunăstarea economică a țării, apărarea ordinii și prevenirii faptelor penale, protejarea sănătății sau a moralei, ori protejarea drepturilor și libertăților altora.”

Articolul 1 al Protocolului nr. 1 la Convenție prevede următoarele:

„Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru o cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții, sau a amenzilor.”

24. Reclamanții s-au mai plâns, fără însă a oferi detalii, de încălcarea drepturilor lor garantate de articolele 13, 14 și 17 ale Convenției.

Articolul 13 prevede următoarele:

„Orice persoană, ale cărei drepturi și libertăți recunoscute de prezenta convenție au fost încălcate, are dreptul să se adreseze efectiv unei instanțe naționale, chiar și atunci când încălcarea s-ar datora unor persoane care au acționat în exercitarea atribuțiilor lor oficiale.”

Articolul 14 prevede următoarele:

„Exercitarea drepturilor și libertăților recunoscute de prezenta convenție trebuie să fie asigurată fără nici o deosebire bazată, în special, pe sex, rasă, culoare, limbă, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine națională sau socială, apartenență la o minoritate națională, avere, naștere sau orice altă situație.”

Articolul 17 prevede următoarele:

„Nici o dispoziție din prezenta convenție nu poate fi interpretată ca implicând, pentru un Stat, un grup, sau un individ, un drept oarecare de a desfășura o activitate sau de a îndeplini un act ce urmărește distrugerea drepturilor sau a libertăților recunoscute de prezenta convenție sau de a aduce limitări mai ample acestor drepturi și libertăți decât acelea prevăzute de această convenție.”

25. În final, reclamanții au pretins încălcarea dreptului lor de a circula în mod liber pe teritoriul țării lor, contrar articolului 2 al Protocolului nr. 4 la Convenție, prevederile relevante ale căruia sunt următoarele:

„1. Oricine se găsește în mod legal pe teritoriul unui Stat are dreptul să circule în mod liber și să-și aleagă în mod liber reședința sa. ...

3. Exercitarea acestor drepturi nu poate face obiectul altor restrângeri decât acelea care, prevăzute de lege, constituie măsuri necesare, într-o societate democratică, pentru securitatea națională, siguranța publică, menținerea ordinii publice, prevenirea faptelor penale, protecția sănătății sau a moralei, ori pentru protejarea drepturilor și libertăților altora.

4. Drepturile recunoscute în paragraful 1 pot, de asemenea, în anumite zone determinate, să facă obiectul unor restrângeri care, prevăzute de lege, sunt justificate de interesul public într-o societate democratică.”

I. ADMISIBILITATEA

26. Curtea notează că, în observațiile lor, reclamanții au formulat câteva pretenții noi, care nu au fost indicate în cererea inițială, inclusiv pretinsa expropriere a două apartamente și plasarea ilegală a dlui A. Gușovschi într-o instituție psihiatrică fără o justificare medicală. Aceste pretenții nu pot fi examinate de către Curte în cadrul acestei cereri, reclamanții având dreptul, dacă doresc, să le formuleze printr-o cerere nouă.

27. De asemenea, Curtea consideră că, chiar dacă presupunem că articolele 3, 6, 13, 14 și 17 ale Convenției, precum și articolul 1 al Protocolului nr. 1 la Convenție și articolul 2 al Protocolului nr. 4 la Convenție sunt aplicabile acestei cauze, reclamanții nu și-au întemeiat

pretențiile formulate în temeiul acestor articole. Reclamanții au descris, într-un mod confuz și fără prezentarea probelor relevante, că au fost supuși maltratărilor, distrugerii de proprietate și genocidului cu scopul de a-i extermina fizic și de a-i scoate din satul lor. Curtea notează că reclamanții au depus numeroase plângeri în încercarea de a rezolva litigiul cu vecinii lor prin intermediul autorităților de stat și apoi s-au plâns de refuzul autorităților de a porni urmăriri penale împotriva vecinilor și împotriva oficialilor care au refuzat să intervină. Ea mai notează că administrația locală, poliția, procuratura și alte autorități au oferit răspunsuri exhaustive la unele din aceste plângeri, tratând, în mod întemeiat, alte plângeri depuse drept vădit nefondate. Cu puține ocazii, când reclamanții au contestat deciziile autorităților, cererile lor au fost respinse ca nefondate. Reclamanții nu au prezentat probe și motive suficiente pentru ca Curtea să pună la îndoială corectitudinea deciziilor luate de către autoritățile naționale.

28. Prin urmare, Curtea conchide că aceste pretenții sunt vădit nefondate în sensul articolului 35 § 3 al Convenției și urmează a fi respinse în conformitate cu articolul 35 § 4.

29. Curtea consideră că pretenția reclamanților cu privire la durata procedurilor, formulată în temeiul articolului 6 al Convenției, ridică chestiuni de drept care sunt suficient de serioase încât determinarea lor să depindă de o examinare a fondului. Mai mult, ea consideră că niciun alt temei pentru declararea ei inadmisibilă nu a fost stabilit și, prin urmare, o declară admisibilă. În conformitate cu decizia sa de a aplica articolul 29 § 3 al Convenției (a se vedea paragraful 4 de mai sus), Curtea va examina imediat fondul acestei pretenții.

II. PRETINSA VIOLARE A ARTICOLULUI 6 § 1 AL CONVENȚIEI

30. Reclamanții au considerat că durata procedurilor cu privire la debranșarea casei lor de la conducta de gaz natural a fost excesivă.

31. Guvernul nu a fost de acord. El a considerat că reclamanții înșiși au contribuit la majoritatea întârzierilor de procedură prin depunerea mai multor recursuri și cereri de recuzare a judecătorilor, precum și prin neprezentarea la numeroase ședințe de judecată (a se vedea paragraful 11 de mai sus).

A. Perioada care urmează a fi luată în considerație

32. Curtea notează că procedurile relevante au fost inițiate la 29 mai 2000 și s-au finalizat cu pronunțarea hotărârii judecătorești irevocabile a Curții Supreme de Justiție din 30 martie 2005. Prin urmare, perioada relevantă este de patru ani și zece luni.

B. Rezonabilitatea duratei procedurilor

33. Curtea reiterează că rezonabilitatea duratei procedurilor trebuie evaluată în lumina circumstanțelor cauzei, ținând cont de criteriile stabilite în jurisprudența sa, în special, complexitatea cauzei, comportamentul reclamantului și al autorităților relevante și importanța cauzei pentru reclamant (a se vedea, printre altele, *Styranowski v. Poland*, hotărâre din 30 octombrie 1998, *Reports of Judgments and Decisions* 1998-VIII, § 47).

1. Complexitatea cauzei

34. Curtea consideră că această cauză nu a fost deosebit de dificilă, deoarece instanțele judecătorești nu au avut nevoie să recurgă la concluziile experților, să audieze mulți martori sau să întreprindă alte activități care necesită timp. Deoarece durata procedurilor nu poate fi explicată prin complexitatea chestiunilor implicate, Curtea va examina cauza prin prisma comportamentului reclamantilor și al autorităților naționale.

2. Comportamentul reclamantilor

35. Curtea ia notă de declarațiile Guvernului, potrivit cărora reclamantii au contribuit într-un mod decisiv la durata procedurilor prin refuzul lor de a prezenta documente necesare pârâtului (a se vedea paragraful 16 de mai sus). De asemenea, ea notează că reclamantii, în acțiunea lor judiciară, au cerut reconectarea casei lor la conducta de gaz și compensarea prejudiciului pentru perioada de timp în care casa a fost debransată (a se vedea paragraful 8 de mai sus). În această privință, Curtea consideră că, chiar dacă reclamantii ar fi prezentat documente relevante după inițierea procedurilor judiciare, oferind astfel posibilitate companiei care livrează gazul să reconecteze casa lor, aceasta nu ar fi afectat procedurile pendinte în partea pretențiilor cu privire la prejudiciul cauzat în perioada de timp în care casa nu a fost conectată.

În lumina constatărilor sale de mai jos privind comportamentul autorităților, Curtea nu consideră neprezentarea de către reclamantii a documentelor drept un element decisiv, deși acest lucru poate fi luat în considerație la examinarea pretențiilor cu privire la satisfacția echitabilă.

36. Mai mult, Curtea ia notă de poziția Guvernului potrivit căreia reclamantii nu s-au prezentat în instanță de mai multe ori, chiar dacă au fost citați. Ea observă că hotărârea judecătorească pe care se bazează această poziție a fost casată de către o instanță ierarhic superioară, care a constatat că reclamantii nu au fost citați la ședințele judecătorești în cauză (a se vedea paragraful 12 de mai sus).

37. Prin urmare, cel puțin o parte din întârzierile de care Guvernul învinuiește reclamantii nu au fost rezultatul acțiunilor lor, ci, mai degrabă, a instanțelor judecătorești naționale.

3. *Comportamentul autorităților*

38. Curtea notează că instanțele judecătorești naționale au rămas inactive în perioada între 18 aprilie 2001, când Curtea de Apel a dispus rejudecarea cauzei, și 28 ianuarie 2002, când Tribunalul Tighina a scos cererea de pe rol. După cum a constatat Curtea de Apel la 14 noiembrie 2002, instanța judecătorească ierarhic inferioară nu a citat reclamantii la ședințele de judecată care au avut loc în această perioadă. Instanța judecătorească a mai constatat că, la acea dată, procedurile au fost tergiversate (a se vedea paragraful 12 de mai sus).

39. A urmat o altă perioadă de inactivitate între 14 noiembrie 2002 și 17 martie 2004, întreruptă pentru o lună când instanțele judecătorești au examinat cererea reclamantilor privind strămutarea cauzei la o altă instanță judecătorească (a se vedea paragraful 13 de mai sus).

40. Guvernul nu a prezentat o explicație rezonabilă a acestor întârzieri.

41. Mai mult, Curtea notează că această cauză a fost remisă în mod repetat spre reexaminare și a fost examinată de către instanțele judecătorești de patru ori (a se vedea paragrafele 9, 12 și 14 de mai sus). În această privință, Curtea reiterează că, chiar dacă nu este în măsură să analizeze calitatea jurisprudenței instanțelor judecătorești naționale, ea consideră că, deoarece remiterea cauzelor spre reexaminare este de obicei dispusă ca urmare a erorilor comise de către instanțele judecătorești inferioare, repetarea unor astfel de procedee în cadrul unui set de proceduri dezvăluie o deficiență serioasă în sistemul judiciar (a se vedea *Wierciszewska v. Poland*, nr. 41431/98, § 46, 25 noiembrie 2003, și *Pavlyulynets v. Ukraine*, nr. 70767/01, § 51, 6 septembrie 2005).

42. Curtea observă că înseși instanțele judecătorești naționale au constatat că procedurile au durat o perioadă excesivă de timp (a se vedea paragraful 12 de mai sus) și, totuși, au permis ca întârzieri ulterioare să aibă loc doar pentru a constata din nou că procedura a durat excesiv de mult (a se vedea paragraful 16 de mai sus). Mai mult, ele au refuzat să acorde reclamantilor vreo compensație.

4. *Importanța cauzei pentru reclamant*

43. În final, Curtea notează că procedurile s-au referit la dreptul reclamantilor de a reconecta casa lor la conducta de gaz, pentru a-și putea încălzi casa. Durata procedurilor a fost de o asemenea natură încât reclamantii au trebuit să aștepte cinci ierni pentru a obține o hotărâre judecătorească irevocabilă. Acest fapt a pus în pericol în mod inevitabil sănătatea reclamantilor. De asemenea, Curtea ia în considerație faptul că unul din reclamant, care locuia în casă, era invalid de gradul doi.

5. Concluzie

44. Având în vedere perioadele de inactivitate de mai sus și rejudecarea repetată a cauzei, precum și luând în considerație circumstanțele acestei cauze și durata totală a procedurilor, Curtea conchide că a avut loc o întârziere nerezonabilă la examinarea cauzei reclamanților.

45. Prin urmare, a avut loc o violare a articolului 6 § 1 al Convenției.

III. APLICAREA ARTICOLULUI 41 AL CONVENȚIEI

46. Articolul 41 al Convenției prevede următoarele:

„Dacă Curtea declară că a avut loc o violare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al Înalțelor Părți Contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei violări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o satisfacție echitabilă.”

A. Prejudiciu

47. Reclamanții au pretins 1,030,800 dolari SUA (USD) cu titlu de compensații pentru prejudiciul cauzat dlui Sergiu Gușovschi. Această sumă acoperea valoarea a două apartamente, care se pretinde că au fost confiscate de către autoritățile sovietice, și salariul pe care acesta nu l-a primit din cauza pretensei sale persecutări. Ei au lăsat la discreția Curții determinarea mărimii prejudiciului care trebuie acordat pentru pretensele încălcări ale drepturilor celorlalți reclamanți.

48. Guvernul a considerat aceste sume totalmente irealiste și a solicitat Curții să respingă toate pretențiile reclamanților cu privire la satisfacția echitabilă.

49. Curtea face referire la decizia sa de a respinge ca inadmisibile toate pretențiile reclamanților, cu excepția celei privind durata procedurilor. Prin urmare, ea nu vede nicio legătură causală între violarea constatată și majoritatea pretențiilor formulate. Totuși, luând în considerație importanța procedurilor pentru reclamanți, Curtea consideră că reclamanților trebuia să le fi fost cauzat un anumit stres și frustrare ca rezultat al întârzierii în examinarea cauzei. În același timp, Curtea ia în considerație că unele întârzieri erau cauzate de către înșiși reclamanții (a se vedea paragrafele 16 și 35 de mai sus). Hotărând în mod echitabil, Curtea acordă reclamanților suma totală de 1,000 euro (EUR) cu titlu de prejudiciu moral.

B. Costuri și cheltuieli

50. Reclamanții nu au formulat nicio pretenție cu acest titlu.

C. Dobânda de întârziere

51. Curtea consideră că este corespunzător ca dobânda de întârziere să fie calculată în funcție de rata minimă a dobânzii la creditele acordate de Banca Centrală Europeană, la care vor fi adăugate trei procente.

DIN ACESTE MOTIVE, CURTEA, ÎN UNANIMITATE,

1. *Declară* admisibilă pretenția reclamanților formulată în temeiul articolului 6 § 1 al Convenției în ceea ce privește durata procedurilor, iar restul cererii inadmisibil;
2. *Hotărăște* că a avut loc o violare a articolului 6 § 1 al Convenției;
3. *Hotărăște*
 - (a) că statul pârât trebuie să plătească reclamanților, în termen de trei luni de la data la care această hotărâre devine definitivă în conformitate cu articolul 44 § 2 al Convenției, EUR 1,000 (o mie euro) cu titlu de prejudiciu moral, care să fie convertiți în valuta națională a statului pârât conform ratei aplicabile la data executării hotărârii, plus orice taxă care poate fi percepută;
 - (b) că, de la expirarea celor trei luni menționate mai sus până la executarea hotărârii, urmează să fie plătită o dobândă la sumele de mai sus egală cu rata minimă a dobânzii la creditele acordate de Banca Centrală Europeană pe parcursul perioadei de întârziere, plus trei procente;
4. *Respinge* restul pretențiilor reclamanților cu privire la satisfacția echitabilă.

Redactată în limba engleză și comunicată în scris la 13 noiembrie 2007, în conformitate cu articolul 77 §§ 2 și 3 al Regulamentului Curții.

T. L. EARLY
Grefier

Josep CASADEVALL
Președinte